

Kriminal- og Politiretten i Kjøbenhavn varetog de Pligter, som paalagde denne Ret, paa behørig Maade. Der er den Mulighed, at, hvis man ikke skulde blive enig om at forøge Antallet af Assessorerne i Kriminal- og Politiretten for bestandig eller som en fast Foranstaltning, kunde man gaa den Vej, som man er gaaet andetsteds — jeg henviser i saa Henseende til Norge — nemlig at gjøre det muligt at faae flaret de mange Forretninger, som paahvile Retten, i en vis bestemt Tid ved en midlertidig Foranstaltning. Der vil ikke være det Mindste til Hinder for at sige saaledes: Vi ville ikke gaa ind paa at faa fast, at der skal være to Assessorer mere i Kriminal- og Politiretten i Kjøbenhavn, men vi erkjende, at Retten er bleven saaledes overbebyrdet med Arbejde i en given Tid, at det i alt Fald er blevet nødvendigt for nogen Tid at forøge Rettens Arbeidskraft. Efter hvad jeg kjender til disse Forhold, er det i Virkeligheden saaledes, at der er stor Trang til i Kriminal- og Politiretten i Kjøbenhavn at faae forøget Arbeidskraft, og det er min bestemte Overbevisning, at man gjør Uret ikke blot mod Retten, men ogsaa mod Samfundet, naar man ikke sætter Retten i Stand til at fremme Sagerne paa behørig Maade. Gjør man ikke dette, træffer man maaske for store Bøxler paa de Medlemmer af Kriminal- og Politiretten i Kjøbenhavn, som for Tiden ere ansatte der. Det kan være, at de ville blive overanstrengte og udslidte for Tiden, hvilket forøvrigt ogsaa vil komme til at gaa ud over Stat og Samfund. Men hvad der er det Væsentlige er, at naar man ikke giver Retten den Besættelse, som udkræves til at fremme Sagerne paa behørig Maade, gaar det ud over disse, og det vil igjen sige, at det gaar ud over de Folk, som ere indviklede paa en eller anden Maade i disse Sager. Det har til Følge, at det varer længe, inden Sagerne tilendebringes, og at de Personer, som ere under Tilfale, hvad enten de ere skyldige eller uskyldige, komme til at tilbringe langt længere Tid i Varetægtsfængsel, end de burde gjøre. Af denne Grund vil jeg stemme imod Udvalgets Nærtals Vædringsforslag, uden at jeg dog derved vil have udtalt nogen Mening om, hvorledes jeg iøvrigt stiller mig med Hensyn til den provisoriske Lov.

Dette Spørgsmaal maa jeg for Næsten antage, efter hvad jeg har hørt, siden jeg er kommen tilstede — hvilket jeg først kunde gjøre, da Klokkeren var over 2 — allerede er blevet omtalt tidligere, og jeg kan ikke nægte, at jeg har lovet mig selv, at jeg skulde gribe den første Leilighed til at sige et Par Ord

om Høiesteretsdommen af 15de Oktober f. A., fordi jeg har haft Leilighed til at erfare, hvor megen Misforstaaelse denne Høiesteretsdom har været Gjenstand for, og hvilken utrolig Rolle den har spillet rundt omkring i Landet. Jeg kan vel sige, at det er de færreste Valgtribuner, hvor der ikke er blevet reist Spørgsmaal om denne Høiesteretsdom ved Valgene den 28de Januar. Selv i Viborg har jeg maattet udtale mig desangaaende. Man kan ikke saa sjældent høre, maaske ogsaa læse en saadan Sætning som den, at ved denne Høiesteretsdom er Spørgsmaalet om provisoriske Loves Lovlighed, Retmæssighed, Tilladelighed osv. i Grunden afgjort, nu var der ikke Mere at tale om den Sag. Det er en fuldstændig Misforstaaelse; Høiesteret har ikke haft den Opgave og kunde ikke have den Opgave at udtale sig om den provisoriske Lovgivningsvirksomhed ganske i Almindelighed. Der er visse Sider af dette Spørgsmaal, som ikke henhøre under Høiesteret, men alene under Rigsretten. Det kan saaledes kun tilkomme Rigsretten at dømme, om der har været Trang, Nødvendighed, og om det overhovedet har været forsvarligt i politisk Henseende at sride til Udstedelsen af en provisorisk Lov. Rigsretten kan det ogsaa alene tilkomme at dømme om, hvorvidt det er forsvarligt at holde den provisoriske Lov i Kraft ud over visse Terminer. Høiesteret har kun haft dette Spørgsmaal at afgjøre og har kun afgjort dette ene Spørgsmaal, om det saakaldte Straffeprovisorium af November 1885 er traadt ud af Kraft derved, at et Lovforslag, der var indbragt her i Thinget af et Medlem, var forfattet af dette Thing, eller derved, at Sessjonen 1885—1886 var bleven sluttet den 8de Februar 1886, uden at der var taget endelig Bestemmelse angaaende den provisoriske Lov lefter dennes Forelæggelse af Regjeringen i det andet Thing. Kun derom har Høiesteret haft at udtale sig, og kun derom har Høiesteret udtalt sig. Høiesteret har udtalt, at denne Lov ikke er traadt ud af Kraft ved nogen af disse to Begivenheder, men den har ikke en Gang i Almindelighed bevaret det Spørgsmaal, om der ikke kunde tænkes en saadan Brug af det private Initiativ, eller om der ikke kunde tænkes et saadant Forløb af flere Sessjoner, at det kunde have Indflydelse paa den provisoriske Lovs Gyldighed. Derom har Høiesteret slet ikke udtalt sig, overhovedet har Høiesteret kun udtalt sig om, hvorvidt en Lov i et enkelt konkret Tilfælde, saaledes som Forholdene da vare, havde tabt sin Gyldighed, saa at den ikke